

er saa lidt foregribende; forekommer det mig, at der maatte kunne være Haab om at faae det vedtaget, idet det i Virkeligheden kun indeholder en Opfordring fra Thingets Side til at foretage en sidste og endelig Afveielse og Overveielse af Spørgsmaalet. Hermed skal jeg da tillade mig at henstille mit Vædringsforslag til velvillig Overveielse.

Ordføreren (Roesøed): Jeg skal indstrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger. Da jeg i Dag mødte her i Thinget, fandt jeg paa min Plads den ærede sidste Talers Vædringsforslag, og det er gaaet øvrige ærede Medlemmer ligesom mig, at disse Vædringsforslag først i sidste Øieblik ere komne dem til Kundskab. Jeg beklager det særdeles meget og beklager ogsaa, at den ærede Forslagsstiller ikke har henvendt sig til det nedatte Udvalg. Det er jo allerede 3—4 Uger siden, det blev nedsat, det synes mig altsaa, der kunde have været Tid dertil, saa at Udvalget kunde have taget sin Stilling til disse Vædringsforslag. Jeg kan altsaa slet ikke her tale paa Udvalgets Vegne, men jeg skal blot for mit eget Vedkommende udtale, at jeg vil stemme mod disse Vædringsforslag, og dette gjælder da særlig Vædringsforslagene under Nr. 1, 3, 4 og 5. Dette er kun min egen personlige Opfattelse deraf og min Stilling dertil, men jeg har dog god Grund til at tro, at ogsaa Udvalget eller i alt Fald dettes Flertal vil stemme mod disse Vædringsforslag.

Formanden: Jeg troede, at Vædringsforslagene vare omdelte i Lørdags — jeg modtog dem allerede den Dag, om end sent paa Dagen — og det er en Feil, at det ikke er slet. Mere kan jo ikke forlanges, end at de skulde være omdelte, om end den ærede Ordfører mulig kunde have Ret til at vente, at der var taget saa meget Hensyn til hans Stilling som Ordfører, at man havde sendt et Exemplar til hans Hjem. Jeg lægger imidlertid mere Vægt paa, at Udvalget, som det synes, overhovedet har været ubekjendt med Vædringsforslagene, at det ikke har set dem, før de bleve trykte, saa at der ikke har været nogen Konference med Udvalget om dem, skjøndt dettes indgribende Vædringsforslag. Det er uheldigt, naar der af enkelte Medlemmer stilles vigtige, omfattende og indgribende Vædringsforslag, uden at der er konfereret med Udvalget om dem. Jeg skal ikke sige videre derom i dette Tilfælde, end at det ikke stemmer med, hvad der er Skik og Brug her i Thinget.

Breinholdt: Jeg beklager meget den ærede Formands Reprimande i saa Henseende;

thi jeg maa tilføje, at jeg har aldrig vidst Andet — og jeg tror i den Henseende at have været i Overensstemmelse med den almindelige Skik her — end, at Medlemmer udenfor Udvalget først stillede deres Forslag, naar de havde læst Udvalgets Betænkning, og at de ikke i Almindelighed konfererede med Udvalget forinden. Det har jeg altid opfattet var Thingets gamle Skik. Hvad dette Tilfælde angaar, skal jeg sige, at Udvalgets Betænkning fremkom i Fredags, allerede i Lørdags stillede jeg mine Vædringer, og i Bureauet lovede man mig, hvad jeg selvfølgelig opfordrede til, at sende den høitærede Indenrigsminister og den ærede Ordfører mine Vædringsforslag. Hurtigere kunde det ikke ske, og Veilighed til at konferere med Udvalget mellem Afgivelsen af dets Betænkning i Fredags og i Middags har der ikke været, thi Udvalget har jo ikke været samlet. Jeg skulde da have søgt hvert enkelt Medlem for sig og vilde selvfølgelig have faaet det Svar, at han ikke kunde sige Noget paa Udvalgets Vegne, men kun for sit Vedkommende. Jeg tillader mig derfor at mene, at den Reprimande, den ærede Formand har givet mig, er noget uforskyldt, naar Hensyn tages til Tidens Korthed.

Formanden: Jeg tror ikke, at der burde være Tale om at omtale mine Ytringer som en Reprimande. — Jeg føier til, at det er meget muligt, hvad jeg ogsaa antydede før, at det ærede Medlem ikke har kunnet bære sig anderledes ad ved denne Veilighed. Det veed jeg ikke, men jeg gjentager, at om det end er en Ret, som jeg ikke har benægtet, for ethvert Medlem at stille sine Vædringsforslag uden at konferere med Udvalget derom, mener jeg, at denne Ret er man daarslig tjent med at bruge, fordi man i Almindelighed svækker sin egen Stilling meget, naar man i Stedet for at være i Overensstemmelse med Udvalget maa kæmpe med det.

Indenrigsministeren (Singerslev): Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at der ikke er nogen særdeles Grund til at komme ind paa Sagens almindelige Side nu. Den blev jo drøftet ret udførlig her ved første Behandling. Jeg skal ogsaa afholde mig derfra, men jeg kan dog ikke ganske forbigaa den, idet jeg i alt Fald maa gjøre Indsigelse mod en Udtalelse i Betænkningen af det ærede Mindretal (Harald Hansen), der siger, at man ikke under Sagens Behandling i Udvalget har erholdt saadanne Oplysninger om Frihavnsens Nytte, at de have kunnet hæve Tvivlen om Berettigelsen af Sagens Gjennemførelse i nærværende